

11 Ιανουαρίου 1991

[ΣΑΒΒΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στές]

GIP CONSTRUCTIONS LTD.,

Εφeseίοντες,

v.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8011).

Δίκαιο εταιρειών — Αίτηση διάλυσης εταιρείας λόγω αδυναμίας πληρωμής χρεών — Κατά πόσο μπορεί να γίνει αποδεκτή μαρτυρία περίπτωσης μη πληρωμής που αναφέρεται σε μια από τις παραγράφους του άρθρου 212 του Κεφ. 113, αλλά που δεν είχε εγερθεί στην αίτηση, μέσα στα πλαίσια του γενικού ισχυρισμού περί αδυναμίας πληρωμής χρεών που αναφέρεται στο άρθρο 211 του Κεφ. 113 — Ερμηνεία των άρθρων 211 και 212 του περί Εταιρειών Νόμου, Κεφ. 113.

5

Ο εφεσίβλητος υπέβαλε αίτηση για διάλυση της εφεσείουσας, προβάλλοντας τον γενικό ισχυρισμό ότι αυτή αδυνατούσε να πληρώσει τα χρέη της (άρθρο 211(ε) του περί Εταιρειών Νόμου, Κεφ. 113), και αναφέροντας ότι η εφεσείουσα του χρωστούσε ποσό £45.976,44 εισφορές κοινωνικών ασφαλίσεων κλπ., που παρέλειψε να πληρώσει εμπρόθεσμα παρά την αποστολή διπλοσυστημένων επιστολών. Η αναφορά αυτή αποσκοπούσε στο να φέρει την υπόθεση μέσα στις πρόνοιες του άρθρου 212 (α) του Νόμου. Κατά την ακρόαση ο εφεσίβλητος παρουσίασε μαρτυρία ότι 19 εντάλματα για κατάσχεση κινητής περιουσίας της εφεσείουσας είχαν επιστραφεί ανεκτέλεστα. Η εφεσείουσα υπέβαλε ένσταση ότι η μαρτυρία δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή, ούτε να ληφθεί υπόψη, διότι αναφερόταν στην περίπτωση του άρθρου 212(β) του Νόμου, που δεν είχε εγερθεί στην αίτηση. Περαιτέρω υπέβαλε ότι ούτε η περίπτωση του άρθρου 212(α) είχε αποδειχθεί, διότι η απαίτηση για πληρωμή δεν είχε επιδοθεί με τον τρόπο που απαιτεί το άρθρο 212(α), αλλά είχε απλώς σταλεί με διπλοσυστημένο ταχυδρομείο.

10

15

20

25

Το πρωτόδικο Λιζαστήριο δέχθηκε ότι ο εφεσίβλητος δεν μπορούσε να στηριχθεί ούτε στο άρθρο 212(α), διότι δεν είχε γίνει η απαιτούμενη επίδοση, ούτε στο άρθρο 212(β), διότι αυτό δεν αναφερόταν στην αίτηση, και, κατ'επίπτωση, δεν είχε αποδειχθεί οποιαδήποτε από τις εξειδικευμένες περιπτώσεις του άρθρου 212 του Νόμου. Το Λιζαστήριο όμως έκρινε ότι η προσαχθείσα μαρτυρία μπορούσε να γίνει αποδεκτή μέσα στα γενικότερα πλαίσια της

30

5 εξέτασης του κατά πόσο η εφεσείουσα αδυνατούσε να πληρώσει τα χρέη της και, αφού βρήκε ότι η μαρτυρία γι' αυτό ήταν συντριπτική, εξέδωσε το αιτούμενο διάταγμα διάλυσης. Η εφεσείουσα ισχυρίστηκε ότι μόνο μαρτυρία που αφορούσε περιπτώσεις άλλες από εκείνες του άρθρου 212 μπορούσε να γίνει αποδεκτή μέσα στα πλαίσια του άρθρου 211, και επίσης ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι ήταν ορθό και δίκαιο να διαλυθεί η εφεσείουσα.

Αποφασίσθηκε

10 (α) υιοθετώντας την πρωτόδικη απόφαση, ότι η μαρτυρία μπορούσε να γίνει αποδεκτή μέσα στα πλαίσια της γενικότερης εξέτασης του κατά πόσο η εφεσείουσα αδυνατούσε να πληρώσει τα χρέη της δυνάμει του άρθρου 211 του Κεφ. 113, έστω και τιν η μαρτυρία κάλυπτε και μια από τις εξειδικευμένες περιπτώσεις του άρθρου 15 212 του Νόμου που δεν είχε εγερθεί στην αίτηση διάλυσης. Η διαφορά μεταξύ των δύο προνοιών συνίσταται στο ότι απόδειξη μιας των εξειδικευμένων περιπτώσεων του άρθρου 212 δημιουργεί τεκμήριο αδυναμίας πληρωμής χρεών, ενώ στην εξέταση με βάση τον γενικό ισχυρισμό του άρθρου 211 το θέμα κρίνεται ανάλογα με το 20 πώς θα αξιολογηθούν τα ενώπιον του Δικαστηρίου στοιχεία, περιλαμβανομένων και εκείνων που τυχόν θα προβάλει η εταιρεία.

25 (β) η μαρτυρία ενώπιον του Δικαστηρίου ήταν τέτοια ώστε το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν μπορούσε να καταλήξει σε τίποτε άλλο παρά ότι ήταν ορθό και δίκαιο να διατάξει την διάλυση της εφεσείουσας.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Re Globe New Patent Iron and Steel Co Ltd. [1875] L.R. 20 Eq. 337.

Re Flagstaff Silver Mining Co. of Utah [1875] L.R. Eq. 268.

30 *Re Bradford Tramways Co. [1876] 4 Ch.D. 18.*

Re Capital Annuities Ltd [1978] 3 All E.R. 704.

Έφεση.

35 Έφεση από την καθ' ης η αίτηση κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Γ. Νικολάου, Π.Ε.Δ. και Ε. Παπαδοπούλλου (κα), Ε.Δ.) που δόθηκε στις 30 Νοεμβρίου, 1989 (Αρ. Αίτησης 322/88) με την οποία εκδόθηκε διάταγμα για τη διάλυση της εταιρείας G.I.P. Constructions Ltd.

Ε. Μαρκίδου (κα), για τους εφεσείοντες.

Στ. Ιωαννίδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για τον εφεσίβλητο.

Δ. Χρυσομηλάς, για τα ενδιαφερόμενα μέρη 1 - 7.

Α. Πασχαλίδης, για τα ενδιαφερόμενα μέρη 10 - 14. 5

Α. Πασχαλίδης για Α. Γεωργίου, για το ενδιαφερόμενο μέρος 15.

Cur. adv. vult.

ΣΑΒΒΙΔΗΣ, Δ.: Στις 27/12/90 ανακοινώσαμε το αποτέλεσμα της έφεσης και επιφυλάξαμε τους λόγους για αργότερα. Σήμερα τους λόγους αυτούς θα δώσει εκ μέρους του Δικαστηρίου ο Δικαστής κ. Κούρρης. 10

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Η έφεση προσβάλλει την έκδοση διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, με το οποίο διατάχθηκε η διάλυση της εφεσείουσας Εταιρείας. 15

Η εφεσείουσα Εταιρεία, G.I.P. Constructions Ltd., ασχολείται με εργολαβίες οικοδομικών και τεχνικών έργων. Σε διάφορες ημερομηνίες εκδόθηκαν διατάγματα εναντίον της, από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας σε αριθμό ποινικών υποθέσεων για την πληρωμή του συνολικού ποσού των £45.976,44, για παράλειψη πληρωμών σε εισφορές κοινωνικών ασφαλίσεων, ετήσιων αδειών, πλεονάζοντος προσωπικού, τέλος Βιομηχανικής Καταρτίσεως, έκτακτη εισφορά στο Ταμείο Αμυντικής Θωράκισης, χρηματικές ποινές και πρόσθετο τέλος. 20 25

Ο Διευθυντής του Τμήματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, κάλεσε την εφεσείουσα Εταιρεία να καταβάλει το οφειλόμενο στο Τμήμα του ποσό, αλλά η τελευταία δεν συμμορφώθηκε και επειδή στερείτο κινητής περιουσίας και πρακτικά κατέστη αδύνατη η είσπραξη του οφειλόμενου ποσού, ο εφεσίβλητος καταχώρησε αίτηση για διάλυση 30

της Εταιρείας.

5 Η αίτηση ακούστηκε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, το οποίο διέταξε την έκδοση διατάγματος διάλυσης της Εταιρείας και η παρούσα έφεση στρέφεται εναντίον του διατάγματος αυτού.

10 Οι λόγοι της έφεσης είναι έξι, αλλά ουσιαστικά είναι δύο. Ο πρώτος, είναι η εσφαλμένη ερμηνεία των άρθρων 211 και 212 του περί Εταιρειών Νόμου, Κεφ. 113 και ο δεύτερος είναι ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχτηκε μαρτυρία για γεγονότα για τα οποία δεν υπήρχε ισχυρισμός στην αίτηση διάλυσης της Εταιρείας. Αναλυτικότερα, ο ισχυρισμός είναι ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο:

15 "(1) Εσφαλμένως αποδέχθη την προσαγωγήν μαρτυρίας επί γεγονότων και Νόμου που η αίτηση διάλυσης της Εταιρείας δεν ανέφερε, και (2) Εσφαλμένως ερμήνευσε τα άρθρα 211 και 212 του περί Εταιρειών Νόμου 113 και/ή εσφαλμένως ερμήνευσε και/ή έκρινε τον μεταξύ των συσχετισμό."

20 Παραθέτουμε το επίμαχο απόσπασμα της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου:

"Η συνήγορος της εταιρείας έχει εισηγηθεί πως ο αιτητής απέτυχε να αποδείξει αυτή του τη θέση· ελεστήμανε πως ο αιτητής δεν μπορεί να επιτύχει δυνάμει του άρθρου 212(α) επειδή η απαίτηση δεν επιδόθηκε στην εταιρεία σύμφωνα με τον τρόπο που εκεί ορίζεται· και εισηγήθηκε 25 ότι ούτε στο άρθρο 212(β) μπορεί να γίνει επίκληση εφόσον δεν τίθεται αυτό ως βάση για την αίτηση. Η απόδειξη αδυναμίας της εταιρείας να πληρώσει τα χρέη της θα πρέπει εδώ, σύμφωνα με την εισήγηση της συνηγόρου της εταιρείας, να επεκτείνεται σε μαρτυρία πέρα από τους τομείς που καλύπτονται από τις διατάξεις στο άρθρο 212(α) και 212(β). Η συνήγορος έχει υποβάλει πως εδώ ελλείπει 30 μαρτυρία για απόδειξη αδυναμίας με βάση το γενικό κριτήριο. Υπέβαλε συγκεκριμένα, πως ελλείπει μαρτυρία ότι 35 δεν υπάρχει περιουσία, όπως ακίνητη, που θα μπορούσε

ενδεχομένως να χρησιμοποιηθεί για εκπλήρωση των υποχρεώσεων της εταιρείας, παρότι όπως η συνήγορος δέχθηκε, δεν έχει κινητήν περιουσία η εταιρεία.

Τα άρθρα 211 και 212 του δικού μας Νόμου είναι αντιγραφή του αντίστοιχου αγγλικού. Στην Αγγλία η έννοια των διατάξεων αυτών έχει φωτισθεί από νομολογία. Σύμφωνα με την αγγλική προσέγγιση, η εξειδίκευση των περιστάσεων στο άρθρο 212 δεν περιορίζει την γενικότητα του άρθρου 211 αναφορικά με την αδυναμία πληρωμής των χρεών της από μια εταιρεία. Δηλαδή, οι εξειδικευμένοι λόγοι συνιστούν ορισμένες περιστάσεις που εγείρουν νομοθετικό τεκμήριο ύπαρξης της αδυναμίας πληρωμής χρεών αλλά δεν εξαντλούν το πεδίο για προσκόμιση οποιασδήποτε άλλης μαρτυρίας που θα μπορούσε να κατατείνει στο ίδιο αποτέλεσμα. Στην αγγλική νομολογία βρίσκει κανείς και τα εξής παραδείγματα. Απόδειξη από τον πιστωτή ότι το χρέος που του οφείλεται δεν έχει πληρωθεί από την εταιρεία εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος αποτελεί εκ πρώτης όψεως μαρτυρία ότι η εταιρεία είναι αφερέγγυος: *Re Globe New Patent Iron and Steel Co. [1875] L.R. 20 Eq. 337*. Το ίδιο είναι το αποτέλεσμα και όταν υπάρχει παραδοχή από την εταιρεία ότι δεν έχει περιουσία επί της οποίας θα μπορούσε να γίνει εκτέλεση: *Re Flagstaff Silver Mining Co. of Utah [1875] L.R. 20 Eq. 268*. Σε αυτές τις περιπτώσεις όμως, η εταιρεία μπορεί να αποκρούσει την εκ πρώτης όψεως μαρτυρία με απόδειξη ότι δύναται στην πραγματικότητα να πληρώσει τα χρέη της: *Re Bradford Tramways Co. [1876] 4 Ch.D. 18, 22*. Στην υπόθεση *Re Capital Annuities Ltd. [1978] 3 All E.R. 704*, στην σελ. 718, την εκφρασθείσα από το Δικαστήριο άποψη, ότι μαρτυρία που δείχνει ότι μια εταιρεία δεν έχει για την ώρα αρκετή ρευστότητα να πληρώσει όλα τα παρόντα χρέη της είτε έχουν είτε δεν έχουν ζητηθεί δεν σημαίνει από μόνη της και αδυναμία της εταιρείας να πληρώσει τα χρέη της, πρέπει να την δει κανείς σε συνάρτηση με τα ιδιαίτερα γεγονότα εκείνης της υπόθεσης και αφού περιπλέον επισημανθεί πως εν πάση περιπτώσει εκείνο που ο Δικαστής είχε υπόψη του ήταν πως εκεί επρόκειτο για εντελώς προσωρινή δυσκολία που θα μπορούσε να

αρθεί μέσα σε λίγες ημέρες. Θεωρούμε πως και στα δικά μας άρθρα 211 και 212 πρέπει να δοθεί η ίδια ερμηνεία. Το ότι στο περιθώριο του άρθρου 212 του δικού μας νόμου υπάρχει σημείωση που εμφανίζει το περιεχόμενο του ως ορισμό της έννοιας της "αδυναμίας πληρωμής χρεών" της αναφερομένης στο άρθρο 211, δεν είναι λόγος για διάφορη ερμηνεία. Η έννοια των άρθρων 211 και 212 είναι σαφής. Και επομένως η σημείωση στο περιθώριο στο άρθρο 212 δεν αποτελεί παρά μια ατυχή περιγραφή που δεν έχει σημασία.

Αναφορικά με το άρθρο 212(α), είναι η άποψη μας πως στην προκειμένη περίπτωση η αποστολή διπλοσυστημένης επιστολής δεν συνιστά συμμόρφωση με τη ρητή πρόνοια του για επίδοση. Καταλήγουμε σε αυτή την άποψη έχοντας κατά νουν και το άρθρο 372 του ίδιου Νόμου που προβλέπει για επίδοση και με επιστολή. Θεωρούμε πως η εξειδίκευση στο άρθρο 212(α) του τρόπου επίδοσης αποσκοπεί στο να αποκλείσει σαν πρόσθετο τρόπο την ταχυδρόμηση που προσφέρεται δυνάμει του άρθρου 372.

Όσον αφορά το άρθρο 212(β), έχουμε ήδη αποφανθεί στην ενδιάμεση απόφαση μας πως η παράλειψη του αιτητή να αναφέρει αυτή τη διάταξη ως βάση, δεν του παρέχει τη δυνατότητα να στηριχθεί επ' αυτής σαν εξειδικευμένη ένδειξη αδυναμίας πληρωμής χρεών από την εταιρεία. Για πληρότητα ας σημειωθεί ότι το 212(γ) δεν μας αφορά στην παρούσα περίπτωση όπου εξετάζουμε μόνο τις υπάρχουσες υποχρεώσεις της εταιρείας, όχι και τις ενδεχόμενες μελλοντικές.

Όλη όμως η μαρτυρία που προσήχθη, έστω και αν δεν προσφέρεται για εμπέδωση των περιπτώσεων που εξειδικεύονται στα άρθρα 212(α) και 212(β), εντούτοις αποτελεί καλή μαρτυρία μέσα στο γενικότερο πλαίσιο της εξέτασης του κατά πόσον η εταιρεία αδυνατεί να πληρώσει τα χρέη της. Η διαφορά μεταξύ της γενικότερης εξέτασης του θέματος και των εξειδικευμένων περιπτώσεων του 212(α) και 212(β) είναι η εξής. Στις εξειδικευμένες περιπτώσεις, η εκπλήρωση των προϋποθέσεων που τίθενται οδηγούν από

μόνες τους και στην κατάληξη. Εγείρεται δηλαδή το νομοθετικό τεκμήριο περί αδυναμίας πληρωμής χρεών. Αντίθετα, στην περίπτωση της γενικότερης εξέτασης του θέματος, το θέμα κρίνεται ανάλογα με το πως θα αξιολογηθούν τα στοιχεία που έχουν τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου περιλαμβανομένων και εκείνων στην άλλη πλευρά της πλάστιγγας που θα ήθελε προβάλλει η εταιρεία.

5

Στην παρούσα υπόθεση, η μαρτυρία η σχετική με την εξέταση του κατά πόσο η εταιρεία αδυνατεί να πληρώσει τα χρέη της, ως θέμα στη γενική του άποψη, είναι συντριπτική και εμπεδώνει αναντιέλεκτα το ότι η εταιρεία αδυνατεί να πληρώσει τα χρέη της. Η ένορκος δήλωση που καταχωρήθηκε εκ μέρους της εταιρείας επιβεβαιώνει κι' αυτή το ίδιο γεγονός."

10

Η ευπαίδευτη δικηγόρος της εφεσείουσας Εταιρείας, αναφορικά με τον λόγο 2 της έφεσης, εισηγήθηκε ότι το άρθρο 211(ε) του περί Εταιρειών Νόμου, Κεφ. 113, δεν αποτελεί ξεχωριστό λόγο διάλυσης Εταιρείας, επιπρόσθετα των λόγων που αναφέρονται στο άρθρο 212 του Νόμου, αλλά αντίθετα το άρθρο 212 επεξηγεί το άρθρο 211(ε). Η δικηγόρος, υποστήριξε ότι το άρθρο 211 του Νόμου, έχει ένα γενικό λόγο αναφορικά με το ότι η Εταιρεία δύναται να διαλυθεί όταν το Δικαστήριο το κρίνει τούτο ορθό και δίκαιο και ότι το άρθρο 211(ε) επεξηγεί το άρθρο 212 και όχι μόνο είναι επεξηγηματικό, αλλά και περιοριστικό. Η δικηγόρος της εφεσείουσας Εταιρείας, υπέβαλε ότι το άρθρο 211, είναι η γενική ρύθμιση και ότι ο αιτητής οφείλει να παραθέσει σε ποιάν από τις συγκεκριμένες περιστάσεις αδυναμίας της Εταιρείας να καταβάλει τα χρέη της, στηρίζεται.

15

20

25

30

Η ευπαίδευτη δικηγόρος του εφεσίβλητου, αντέκρουσε την επιχειρηματολογία της δικηγόρου της εφεσείουσας και υποστήριξε ότι οι εξειδικευμένες περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 212, είναι εκείνες στις οποίες δημιουργείται νομοθετικό τεκμήριο, όμως δεν μπορεί να αποκλειστεί οποιαδήποτε άλλη περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο δύναται να καταλήξει στο εύρημα ότι η εται-

35

5 ρεία αδυνατεί να εξοφλήσει τις υποχρεώσεις της μετά την
προσαγωγή μαρτυρίας η οποία σαφώς να καταδεικνύει
στο Δικαστήριο αυτή καθαυτή την αδυναμία, η οποία
όμως δεν θα είναι αδυναμία που εμπίπτει σε μια από τις
10 τρεις περιπτώσεις τις εξειδικευμένες. Υποστήριξε την επι-
χειρηματολογία της στο Σύγγραμμα Halsbury's Laws of
England 10η Έκδοση, Τόμος 7, σελίδα 593, Palmer's
Company Law, 23η Έκδοση, Τόμος 1, σελίδα 1114, L.G.B.
10 Gower "Modern Company Law", σελίδα 721, Buckley
Company Law, 14η Έκδοση, Τόμος 1, σελίδα 534.

Ειδικότερα στο Σύγγραμμα του Gower (ανωτέρω), στη
σελίδα 721, αναφέρονται τα εξής:

15 "The Act facilitates proof of the company's inability
to pay its debts by providing that it shall be deemed
unable to do so if it defaults in complying within 3 weeks
with a written demand for payment served by a creditor
to whom more than £200 is due or if unsatisfied
20 execution has been levied. The court may, however,
accept other evidence, but will not allow the petition to
proceed if the debt is seriously disputed. A contingent or
prospective creditor may petition."

25 Έχουμε εξετάσει με πολλή προσοχή την επιχειρηματο-
λογία των δύο πλευρών. Παρόλο που η επιχειρηματο-
λογία της δικηγόρου της εφεσείουσας είναι πολύ ελκυστι-
κή, δεν μας έπεισε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε.
Δεν χρειάζεται να πούμε πολλά επί του προκειμένου. Υιο-
θετούμε την απόφαση του Δικαστηρίου η οποία είναι
εμπεριστατωμένη και γραμμένη με σαφήνεια. Ορθά απο-
φάσισε το επίδικο σημείο, το οποίο και υποστηρίζεται όχι
30 μόνο από τις αυθεντίες που παραθέτει το πρωτόδικο Δι-
καστήριο, αλλά και από τις αυθεντίες που παράθεσε ενώ-
πιόν μας η δικηγόρος του εφεσίβλητου.

35 Ο πρώτος λόγος έφεσης, είναι η εσφαλμένη αποδοχή
από μέρους του πρωτόδικου Δικαστηρίου, προσαγωγής
μαρτυρίας για γεγονότα για τα οποία δεν υπήρχε οποιοσ-
δήποτε ισχυρισμός περί της υπάρξεώς τους, στην αίτηση

του εφεσίβλητου την οποία καταχώρησαν για διάλυση της Εταιρείας.

Κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου, ο εφεσίβλητος κάλεσε ως μάρτυρα τον αρμόδιο υπάλληλο του ποινικού τμήματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, ο οποίος παρουσίασε ως τεκμήρια, 19 εντάλματα για κατάσχεση κινητής περιουσίας που επιστράφηκαν ανεκτέλεστα με την ένδειξη ότι η Εταιρεία στερείται κινητής περιουσίας. Η δικηγόρος της εφεσείουσας, υπέβαλε ένσταση για την προσαγωγή αυτής της μαρτυρίας που στηρίχθηκε στο λόγο ότι στην αίτηση δεν γίνεται αναφορά στο άρθρο 212 (β) του Κεφ. 113 και τούτο όχι σε ένα πλαίσιο κενού, αλλά τουναντίον εκεί όπου υπάρχει εξειδίκευση στην αίτηση με την επίκληση στο άρθρο 212(α) του Νόμου. Το Δικαστήριο, αποφάσισε πως η μη αναφορά στο άρθρο 212(β) στην αίτηση, δεν παρείχε κάτω από αυτές τις περιστάσεις τη δυνατότητα στον αιτητή να στηριχθεί σε αυτή τη συγκεκριμένη πρόνοια για να καταδείξει ότι η Εταιρεία αδυνατεί να πληρώσει τα χρέη της. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, όμως, έκρινε πως ήταν επιτρεπτή η προσαγωγή αυτής της μαρτυρίας σε σχέση με το γενικότερο θέμα της προβαλλόμενης αδυναμίας της Εταιρείας να πληρώσει τα χρέη της, όπως γενικά διατυπώνεται στο άρθρο 211, του Νόμου.

Η θέση της δικηγόρου της εφεσείουσας, είναι ότι αυτή η μαρτυρία δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή από το πρωτόδικο Δικαστήριο σε σχέση με το γενικότερο θέμα της προβαλλόμενης αδυναμίας της Εταιρείας να πληρώσει τα χρέη της όπως γενικά διατυπώνεται στο άρθρο 211 του Νόμου.

Η δικηγόρος του εφεσίβλητου, υποστήριξε ενώπιον μας, ότι ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχτηκε τη μαρτυρία σε σχέση με το άρθρο 211 του Νόμου.

Όπως έχουμε αναφέρει πιο πάνω, το πρωτόδικο Δικαστήριο εμπειριστατωμένα και με σαφήνεια δίνει τους λόγους που αποδέχτηκε τη μαρτυρία και υιοθετούμε την

απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου και καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε να δεχτεί τη μαρτυρία σε σχέση με το γενικότερο θέμα της προβαλλόμενης αδυναμίας της Εταιρείας να 5 πληρώσει τα χρέη της όπως γενικά διατυπώνεται στο άρθρο 211, του Νόμου.

Η επιχειρηματολογία της ευπαιδευτής δικηγόρου της εφεσείουσας για τους λόγους (γ) και (δ) της έφεσης, είναι ότι και αν ακόμα το πρωτόδικο Δικαστήριο δέχτηκε τη 10 μαρτυρία, βάσει της προσαχθείσας μαρτυρίας δεν αποδεικνυόταν ότι ήταν ορθό και δίκαιο να διαλυθεί η Εταιρεία, καθότι η εφεσείουσα είχε έλλειψη ρευστότητας και όχι αδυναμία να πληρώσει τα χρέη της και η έλλειψη ρευστότητας δεν αποτελεί αδυναμία της εφεσείουσας να καταβάλει το οφειλόμενο ποσό. 15

Έχουμε εξετάσει τον ισχυρισμό του δικηγόρου της εφεσείουσας και είμαστε της γνώμης ότι αυτός ο ισχυρισμός δεν ευσταθεί. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, με βάση τη μαρτυρία που είχε ενώπιόν του, δεν μπορούσε να καταλήξει 20 σε τίποτε άλλο παρά ότι ήταν ορθό και δίκαιο να διατάξει τη διάλυση της Εταιρείας. Όλα τα εντάλματα για κατάσχεση κινητής περιουσίας της εφεσείουσας επιστράφηκαν ανεκτέλεστα επειδή η εφεσείουσα στερείτο κινητής περιουσίας και πρακτικά κατέστη αδύνατη η είσπραξη του οφειλόμενου ποσού. Επιπλέον, ο Διευθυντής του Τμήματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων κάλεσε την εφεσείουσα να καταβάλει το οφειλόμενο ποσό, αλλά η τελευταία δεν συμμορφώθηκε. Προφανώς γιατί είχε αδυναμία να πληρώσει το οφειλόμενο ποσό. Για τους πιο πάνω λόγους, η εφεσείουσα 25 απέτυχε να μας πείσει ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε στην απόφασή του και κατά συνέπεια, η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εις βάρος της εφεσείουσας. 30

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.